

[Waldorff]

med et uforskammet lavt personfradrag laver et såkaldt sammenligningsgrundlag, som viser, at det asociale slet ikke er asocialt, det er bare ansvarligt. Det er præcis, hvad økonomiministeren og skatteministeren har gjort i forbindelse med udskrivningsloven. De er oven i købet sluppet godt fra det, både ved første- og andenbehandlingen.

De 16.000 kr., som man nu foreslår i personfradrag, er jo ikke meget mindre end 16.100 kr., som er det, man kalder sammenligningsgrundlaget. Det er i virkeligheden slet ikke asocialt, det er bare ansvarligt. Så fortier man, at det såkaldte sammenligningsgrundlag kun kan fremkomme ved, at man opdeler forringelsen over de 2-3 forskellige indgreb, som man har gennemført forringelsen ved. Den reelle sammenligning ville være: hvad bliver personfradraget denne gang, sammenlignet med hvad det ville have været, hvis man havde brugt lovgivningen fra året før og fra året før igen? Altså hvad bliver personfradraget i 1981 med det lovforslag, som nu skal vedtages, sammenlignet med hvad det ville have været, hvis man ikke fra 1979 havde droppet timelønsreguleringen til fordel for reguleringspristallet – det var SV-regeringens indsats – og hvis man ikke fra 1980 havde udeladt energipriserne, de stjalne dyrtidsportioner, devalueringen og det traditionelle 500 kr.s tillæg. Det giver nogle helt andre sammenligninger end de sammenligninger, som økonomiministeren og skatteministeren har stillet op, nemlig et personfradrag i 1981 på 16.000 kr. stillet over for et personfradrag på 17.200 kr., hvis man havde fulgt sidste års lovgivning. Og vi skal sammenligne de 16.000 kr., som vi nu får, med 18.600 kr. i personfradrag, hvis man havde fastholdt forrige års lovgivning. Sådan er forringelsen af personfradraget – ikke de 100 kr., som man har forsøgt at bilde folketinget og offentligheden ind.

Jeg kan for øvrigt nævne, at det var hensigten med Kampmanns skattereform, at personfradraget skulle have ligget ca. 4.000 kr. højere end de tal, vi snakker om her. Jeg synes, det er meget forståeligt, at den mand foretrækker at sidde øvre i miljøstyrelsen, selv om det jo heller ikke er så skægt længe, efter at hr. Risgaard Knudsen er blevet trafikminister.

Jeg antyder før, at socialdemokratiet ser det som sin fornemste opgave at uddele skal-

ler til de hatteløse, men også det er en sandhed med nogle enkelte modifikationer. Det sker nemlig faktisk, at også de bedre aflagte i vores samfund bliver ramt. Det skete, da vi forhøjede formueskatten i december, og det var en situation, der gav nogle, en hel del af de håbefulde socialdemokrater, nyt liv og tro på, at de socialdemokratiske principerklæringer om reformer og social fordelingspolitik måske alligevel skulle tages bare lidt alvorligt. Men der gik altså ikke engang fem måneder, så kom der endnu en af de trestjernede socialdemokrater og meddelte de undren- de gruppedlemmer, at det var en helt util- sigtet virkning, når den skærpede formueskat ramte f. eks. godsejere med udsigt til enorme kapitalgevinster på deres jord, eller kupon- klippere, som indkasserede store skattefrie kursgevinster, eller familieaktieselskaber, som i årtier har levet højt på fiktivt lave person- indkomster og tilsvarende spekulation i den lavere selskabsbeskatning. Det var helt util- sigtet. Sådan noget må man selvfølgelig lave om, også selv om SFerne bliver mopsede over, at deres forkromede aftale fra decem- ber bliver hugget i stykker sætning for sæt- ning.

Det skal retfærdigvis siges over for social- demokratiet, at retsforbundet, som i ord be- kender sig til reformer, men i handling til reaktion, har sat socialdemokratiet i en van- skelig situation. Som man ser i dag, fremtur dele af retsforbundet med varetagelse af godsejerinteresserne. Vi lover hermed højt- deligt fremover at hjælpe retsstaterne med deres selvafsløring. Også de radikale har væ- ret en mere end usikker vogter over en mere social fordeling af skattebyrden. Jeg ved ær- lig talt ikke, hvordan I andre har det, men jeg er i hvert fald ved at være træt af de skattepolitiske vindfrikadeller, som de to par- tier serverer for os ved forskellige lejligheder.

Men alt i alt, på trods af de to partier, kan socialdemokratiet ikke frikendes for den for- ringelse af formueskatten, som der sker her. Kombinationen af den for ringe forhøjelse af personfradraget og den samtidige nedsættelse af formueskatten siger os det om socialdem- kratiet, som vi har brug for at vide. Det er et parti, for hvem beskatning af godsejere, ku- ponklippere og hovedaktionærer er en uøn- sket og utilsigtet virkning. Det synes jeg man skal gå hjem og sove på i sommerferien.